

אכן אותך דמסיכתון. לא מחץ יחיד הפילה!
 אמנם מתחלה ברגל לבד נגעה חץ המורה.
 נכנס אל גיד הנפש וימחץ רק את הברך;
 עודך מנסה לעקור ברב אמן אותו מבשרך –
 הנה אחרי חץ שני בברך חלף הצואר.
 נדחה מזרם הדם יצא התעופף למרום
 שט מתנוצץ במרחב טבול בדמי זה החלל.
 אחרון בין ההרוגים לשוא איליונוס בתפלה
 שטח את כפיו למרום: "אנא האלים בלכם!"
 קרא – לא ידע כי לא אל כלם צריך להתחנן –
 "חוסו עלי!" – אף נעמר האל לו לא יכל להשיב
 אחר החץ אך חסד לו הטוה ולא עמק הפצע.
 קטנה המכה בלב וכן יצאה רוחו וימת.
 יצאה השמועה האיומה ואבל העם ודמעותיו
 חיש לאם האמללה את חרבן ביתה הודיעו.
 שמה אותה החזיקה וחמה על אשר האלים
 נועזו בשבר אכזרי כזה וגם יכלו ליסרה;
 כי גם בעלה אמסיון נמחץ ברזל בא קרביה
 מותו לחייו שם קץ וליסורי נפשו כאחד.
 הנה מה שנו פני גיפי זאת מן האחרת.
 מגיפי אשר גרשה העם ממזבח לשונה!
 גאות לבשה לפנים ובקומה וקופה התהלכה.

125 היתה למשא לכל – ועפה מנוד ראש גם לאויבים.
 כורעה היא על גויות ילדיה המתים ונשיקות
 חמות אחרונות מחלקת לכלם בלי מספר וקצב.
 אחרי כן למרום היא ורועות עיפות פורשת:
 שישי ושמחי לטונא בלפך האכזר למכאובי.
 180 התענגי נא משד יסורי ומלאי בם בפשר!
 שבעת בני נהרגו – רני נא ושמחי אויבתי!
 אך לא גברת עוד עלי עוד נותרו לי האמללה
 יותר מאשר לך ילדים ולמרות הקברים נצחתי.
 יצא הדבר מפיה – והנה עוד פעם נשמע
 135 קול יתר קשת דרוכה וחץ מעופף ונופל.
 אחזה פלצות הכל – אך גיפי לבדה לא חתה.
 אמן לבה ביגונה מסביב לפגרי האחים
 בלבוש אבלן האחיות פרועות שער הן עומדות.
 מתעסקת האחת להוציא חץ מקרב גופה
 עודה כורעת על יד אחיה – נמחצה ותמת.
 140 האחרת לנחם אמה המדכאה החלה –
 פתאם שתקה מכאב מתפתלת במכה נסתרה.
 עוד אחת נסה ונופלה וכן גם האחות הרביעית
 מתבוססת בדמה ובצדה החמישית גועת.
 145 הנה כבר שש הן הפצועות שטוחות לארץ הרוגות.
 עוד האחרונה נשארה בכל גופה אותה מכסה